

Sygn. akt III RC 61/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2022r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział III Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodnicząca: Sędzia Joanna Czerwińska

Ławnicy: -----

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Beska

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2022r. w Chełmnie

na rozprawie

sprawy z powództwa **małoletnich A. Ł. i J. Ł. reprezentowanych przez matkę S. S. (1)**

przeciwko **K. Ł.**

o podwyższenie alimentów

1. Oddała powództwo;
2. Kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt III RC 61/22

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie z dnia 11 października 2022 r.

W pozwie z dnia 25 maja 2022 r. S. S. (1) – przedstawiciel ustawowy małoletnich powodów A. Ł. i J. Ł. wniosła o zmianę pkt 3 wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu I Wydziału Cywilnego z dnia 21 maja 2021 r. wydanego w sprawie o sygn. akt I C 410/21 w ten sposób, że zasądzone w tym wyroku świadczenie alimentacyjne od pozwanego K. Ł. na rzecz małoletniego A. Ł. zostanie podwyższone z kwoty po 600,00 zł (sześćset złotych 00/100) miesięcznie, do kwoty po 1.100,00 zł (jeden tysiąc sto złotych 00/100) miesięcznie, a na rzecz małoletniego J. Ł. z kwoty po 700,00 zł (siedemset złotych 00/100) miesięcznie, do kwoty po 1.200,00 zł (jeden tysiąc dwieście złotych 00/100) miesięcznie, które to świadczenia płatne będą do rąk przedstawiciela ustawowego małoletnich, tj. matki S. S. (1) z góry do 10 (dziesiątego) dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat. Wniosła jednocześnie o udzielenie zabezpieczenia powództwa poprzez zobowiązanie pozwanego do świadczenia na rzecz małoletniego A. Ł. świadczenia alimentacyjnego w kwocie 1.000,00 zł (jeden tysiąc złotych 00/100), a na rzecz małoletniego J. Ł. w kwocie 1.100,00 zł (jeden tysiąc sto złotych 00/100) miesięcznie, płatnych z góry do 10 (dziesiątego) dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek

z rat oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że od momentu zasądzenia alimentów upłynął rok

i w tym czasie bardzo zmieniła się sytuacja zarówno matki małoletnich, jak i samych dzieci. Przede wszystkim zdecydowanie wzrosły potrzeby małoletnich dzieci i niewątpliwie będą dalej wzrastały w ciągu najbliższych lat. Ponadto wówczas, pozwany regularnie kontaktował się z synami co dwa tygodnie i aktywnie uczestniczył w ich życiu. Aktualnie, od kilku miesięcy nie widział się z synami i nie uczestniczy w ich wychowaniu, zatem cały ciężar wychowania i utrzymania dzieci spoczywa obecnie na matce małoletnich.

Matka małoletnich powodów pracuje nadal jako sprzedawca na stacji paliw i uzyskuje miesięczne wynagrodzenie w wysokości 3.350,00 zł brutto. Według jej wiedzy pozwany osiąga dochody w wysokości około 3.600,00 zł netto miesięcznie i prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z matką i siostrą, w związku z czym nie ponosi kosztów utrzymania w tym zakresie.

W przedmiocie kosztów utrzymania i wychowania małoletnich powodów wskazano, że odnośnie do małoletniego A. i J. kształtują się one następująco:

- wyżywienie ok. 600,00 zł (A.) / 700,00 zł (J.) miesięcznie,
- odzież i obuwie po 400,00 zł miesięcznie na każdego z małoletnich,
- środki higieniczne po 150,00 zł miesięcznie na każdego z małoletnich,
- rozrywka po 700,00 zł miesięcznie na każdego z małoletnich,
- przybory szkolne po 600,00 zł miesięcznie na każdego z małoletnich,
- kieszonkowe małoletniego A. 50,00 zł miesięcznie,
- leki małoletniego A. 550,00 zł miesięcznie,
- koszt leczenia małoletniego J. 4.120,00 zł rocznie (leczenie ortodontyczne 2.200,00 zł; wizyty u endokrynologa 1.000,00 zł; leki na astmę i tarczycę 500,00 zł; badania krwi 420,00 zł),
- wydatki szkolne po 90,00 zł (J.) / 110,00 zł (A.) rocznie (składki klasowe 30,00 zł / 50,00 zł rocznie, rada rodziców po 60,00 zł rocznie),
- ubezpieczenie po 65,00 zł rocznie na każdego z małoletnich,
- obiady w szkole małoletniego A. ok. 80,00 zł miesięcznie,
- wycieczki szkolne małoletniego A. ok. 400,00 zł rocznie,
- koszt ferii i wakacji po 1.500,00 zł na każdego z małoletnich,
- składka harcerska (140,00 zł) i umundurowanie harcerskie (ok. 200,00 zł), tj. po ok. 340,00 zł rocznie na rzecz każdego z małoletnich,
- lekcje języka angielskiego małoletniego A. ok. 1.620,00 zł rocznie, korepetycje z języka angielskiego i matematyki małoletniego J. ok. 700,00 zł rocznie,
- akcesoria komputerowe po ok. 1.000,00 zł rocznie na każdego z małoletnich,
- uroczystości szkolne 100,00 zł (A.) / 200,00 zł (J.) rocznie,
- wydatki związane z zajęciami piłki nożnej po ok. 700,00 zł rocznie (stroje, buty, piłki) na każdego z małoletnich,
- koszt telefonu 40,00 zł (A.) / 90 zł (J.) miesięcznie,

- karta wędkarska i przybory wędkarskie małoletniego J. ok. 1.000,00 zł rocznie.

Ponadto koszt partycypacji małoletnich w kosztach mieszkaniowych wynosi po ok. 500,00 zł na każdego z małoletnich (czynsz 650,00 zł; gaz 120,00 zł; TV 60,00 zł; Internet 90,00 zł; energia 200,00 zł; rata kredytu 300,00 zł; N. 29,00 zł; opłata za G. P. 59,00 zł miesięcznie).

Reasumując miesięczny koszt utrzymania małoletniego A. Ł. wynosi ok. 2.500,00 zł miesięcznie, zaś małoletniego J. Ł. ok. 2.583,00 zł miesięcznie. Poza powyższymi kosztami, matka powodów ponosi również wydatki na pokrycie kosztów m.in.: obozu harcerskiego dla każdego z synów (po 900,00 zł), wyjazdu do P. (po 900,00 zł), kolonii (700,00 zł), wycieczki szkolnej (1.200,00 zł) dla małoletnich. Ponosi także dodatkowe koszty związane z leczeniem ortodontycznym obu synów oraz koszty dojazdów do lekarzy

i na zajęcia dodatkowe synów. Ponadto – w przyszłości – powstaną także dodatkowe koszty związane z edukacją starszego syna, który od września będzie uczęszczał do szkoły średniej (koszt zakupu podręczników i biletu miesięcznego). Wniosek o udzielenie zabezpieczenia matka małoletnich powodów uzasadniła koniecznością zaspokojenia podstawowych potrzeb dzieci albowiem obecnie kwoty, które przekazuje pozwany, nie wystarczają na pokrycie potrzeb dzieci. Od czasu wydania poprzedniego orzeczenia w dniu 21 maja 2021 r. nastąpiła nadto zasadnicza zmiana w zakresie usprawiedliwionych potrzeb małoletnich powodów oraz ponoszonych wydatków z uwagi na stale rosnącą inflację (k. 1 – 4v akt).

W odpowiedzi na pozew pozwany K. Ł. wniósł m.in. o oddalenie powództwa w całości, oddalenie wniosku o zabezpieczenie roszczenia zgłoszonego przez stronę powodową jako oczywiście bezzasadnego oraz zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powyższego pozwany zakwestionował wysokość wydatków deklarowanych przez stronę powodową w zakresie kosztów utrzymania i wychowania małoletnich, m.in. odzieży i obuwia, środków higienicznych, przyborów szkolnych, wyżywienia, rozrywki, kosztów mieszkaniowych, artykułów higienicznych oraz kosztów leczenia. Zwrócił również uwagę, że matka małoletnich powodów otrzymuje świadczenie „500+”, co zwiększa sumę środków, które może ona przeznaczyć na zaspokojenie potrzeb powodów, a także pobiera świadczenie „300+” na pokrycie kosztów wyprawki dla dzieci.

Wskazał nadto, że jego ograniczony udział w procesie wychowania małoletnich synów wynika wyłącznie z postawy matki małoletnich powodów, która uniemożliwia pozwanemu kontakt z dziećmi i nastawia je przeciwko ojcu.

Odnośnie do możliwości zarobkowych obydwójga rodziców pozwany podniósł, iż są one porównywalne oraz zarzucił, że matka małoletnich powodów zawyżyła dochody pozwanego, jednocześnie zaniżając własne. Aktualne zarobki pozwanego wynoszą 2.646,34 zł miesięcznie, co oznacza, że na utrzymanie małoletnich powodów przeznacza on połowę uzyskiwanych przez siebie dochodów. W przedmiocie miesięcznych wydatków i kosztów utrzymania pozwany wskazał, że kształtują się one następująco: alimenty 1.300,00 zł miesięcznie; 540,00 zł raty za wspólny kredyt; 400,00 zł kosztów utrzymania mieszkania; ok. 400,00 zł kosztów wyżywienia; 150,00 zł za telefon swój i syna; koszty związane z dojazdem do pracy ok. 250,00 zł miesięcznie. Pozostałe potrzeby – zakup leków, odzież, obuwie, koszty utrzymania samochodu, koszty leczenia neurologicznego i okulistycznego – pozwany realizuje w minimalnym zakresie lub korzysta z pomocy najbliższej rodziny. Nie ma nadto żadnych oszczędności ani rzeczy wartościowych, dzięki którym mógłby zaspokoić potrzeby małoletnich synów w wyższym zakresie, niż czyni to dotychczas.

Pozwany dodał nadto, że od czasu wydania poprzedniego orzeczenia w przedmiocie alimentów, ani po stronie uprawnionych ani po stronie obowiązanych nie zaszły żadne istotne okoliczności, które winny skutkować zmianą w zakresie alimentów (k. 17 – 23 akt).

Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2022 r. tutejszy Sąd Rejonowy oddalił wniosek małoletnich powodów o udzielenie zabezpieczenia (k. 100 akt).

Do zamknięcia rozprawy stanowiska zajęte przez strony postępowania w sprawie nie uległy zmianie (protokół rozprawy z dnia 11 października 2022 r. – k. 156 – 158 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletni J. Ł. (ur. (...) w C.) i A. Ł. (ur. (...) w C.) są dziećmi S. S. (1) i K. Ł.. Małoletni pochodzą ze związku małżeńskiego w/wym. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 21 maja 2021 r., w sprawie sygn. akt I C 410/21, małżeństwo S. S. (1) z domu S.

i K. Ł. z domu Ł. zostało rozwiązane przez rozwód bez orzekania o winie. W wyroku tym Sąd wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi stron J. Ł. i A. Ł. powierzył obojgu rodzicom, przy czym ustalił, że miejscem zamieszkania małoletnich będzie każdorazowe miejsce zamieszkania powódki. Jednocześnie Sąd zobowiązał obie strony do ponoszenia kosztów utrzymania i wychowania małoletnich dzieci stron i tytułem udziału pozwanego K. Ł. w tych kosztach zasądził od niego na rzecz małoletniego J. Ł. alimenty w kwocie 700,00 zł (siedemset złotych 00/100) i na rzecz małoletniego A. Ł. alimenty w kwocie 600,00 zł (sześćset złotych 00/100) – płatne miesięcznie, z góry do rąk powódki do dnia

10 (dziesiątego) każdego miesiąca poczynając od dnia uprawomocnienia się wyroku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności każdej raty. Ponadto Sąd ustalił, że pozwany będzie uprawniony do kontaktów z małoletnimi dziećmi stron w następujących terminach:

1/ co drugi weekend od piątku od godz. 15:00 do niedzieli do godz. 20:00 poza miejscem zamieszkania dzieci z tym, iż pierwszym weekendem, który dzieci spędzą

z pozwanym będzie weekend od 21.05.2021 roku do dnia 23.05.2021 roku;

2/ w każdą środę od godz. 16:30 do czwartku do rozpoczęcia zajęć szkolnych;

3/ w poniedziałek w tygodniach, w których ojciec nie będzie spotykał się z małoletnimi w weekendy od godz. 16:30 do wtorku do rozpoczęcia zajęć szkolnych;

4/ w Święta Bożego Narodzenia:

a) w latach nieparzystych: od 23 grudnia od godz. 17:00 do 24 grudnia do godz. 18:00 oraz w II Dzień Świąt Bożego Narodzenia od godz. 10:00 do godz. 19:00;

b) w latach parzystych: od 24 grudnia od godz. 18:00 do 26 grudnia do godz. 10:00;

5/ w Ś. Wielkanocne:

a) w latach parzystych: od Wielkiego Piątku od godz. 18:00 do Niedzieli Wielkanocnej do godz. 19:00;

b) w latach nieparzystych: od Niedzieli Wielkanocnej od godz. 19:00 do Poniedziałku Wielkanocnego do godz. 19:00;

6/ w czasie ferii zimowych – 7 dni ferii począwszy od soboty bezpośrednio przypadającej przed ich rozpoczęciem od godz. 10:00 do kolejnej soboty do godz. 19:00;

7/ w czasie wakacji letnich: pierwsze dwa tygodnie lipca począwszy od 1 lipca każdego roku od godz. 9:00 do 15 lipca każdego roku do godz. 19:00 oraz pierwsze dwa tygodnie sierpnia począwszy od 1 sierpnia każdego roku od godz. 9:00 do 14 sierpnia każdego roku do godz. 19:00;

8/ w latach nieparzystych w czasie urodzin małoletniego J. Ł., tj. 4 kwietnia od godz. 15:00 do godz. 19:00;

9/ w latach parzystych w czasie urodzin małoletniego A. Ł., tj. 13 października od godz. 15:00 do godz. 19:00;

10/ w latach parzystych w Dzień Dziecka, tj. 1 czerwca każdego roku od godz. 15:00 do godz. 19:00;

11/ w Dzień Ojca, tj. 23 czerwca każdego roku od godz. 15:00 do godz. 19:00;

12/ w latach nieparzystych w okresie weekendu Bożego Ciała od środy od godz. 19:00 do niedzieli do godz. 19:00;

13/ w latach parzystych w okresie od dnia 30 kwietnia od godz. 19:00 do 3 maja do godz. 19:00;

14/ w S., tj. 31 grudnia w latach parzystych od dnia 31 grudnia od godz. 18:00 do 1 stycznia do godz. 19:00

przy czym pozwany jest zobowiązany każdorazowo do odbioru dzieci i odwiezienia po ukończonym kontakcie, zaś powódka do przygotowania dzieci do kontaktu i wydania ich pozwanemu. Sąd zwrócił jednocześnie powódce ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego

w T. kwotę 300,00 zł (trzysta złotych 00/100) tytułem połowy opłaty od pozwu oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 150,00 zł (sto pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 28 maja 2021 roku. Następnie Sąd Okręgowy w Toruniu po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2021 r. w Toruniu na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa S. Ł. (obecnie noszącej nazwisko S.) przeciwko K. Ł. o rozwód, sygn. akt I C 410/21, wyrokiem uzupełniającym uzupełnił wyrok z dnia 21 maja 2021 r. w punkcie 4 sentencji w ten sposób, że ustalił iż jeżeli kontakty pozwanego z małoletnimi dziećmi stron przypadną na Dzień Matki, tj. 26 maja, powódka będzie uprawniona do spędzenia z dziećmi czasu od godz. 15:00 do godz. 19:00 bez względu na przypadający w tym czasie termin kontaktu dzieci

z pozwanym.

/okoliczności bezsporne oraz dowód: odpisy zupełne aktów urodzenia, k. 8 – 9v akt, wyrok

z dnia 21 maja 2021 r., k. 145 – 145v akt sprawy I C 410/21 Sądu Okręgowego w Toruniu, wyrok uzupełniający z dnia 14 lipca 2021 r., k. 154 akt sprawy I C 410/21 Sądu Okręgowego

w T./

Podczas wyrokowania w powyższej sprawie 13 – letni J. Ł. uczęszczał do VII klasy Szkoły Podstawowej w L., zaś 9 – letni A. Ł. był uczniem III klasy w/w szkoły. Łączny koszt miesięcznego utrzymania małoletniego J. matka oceniała na kwotę 1.950,00 zł, zaś małoletniego A. na kwotę 1.850,00 zł. S. S. (1) wskazywała, że w maju 2021 roku małoletni A. Ł. zostanie przyjęty do Pierwszej Komunii Świętej, wobec tego będzie musiała wydać na tę uroczystość ok. 4.000,00 zł. Małoletni J. cierpiał na alergię i astmę, leczył się ortodontycznie. W 2020 roku miał problemy z tarczycą. Pozostawał pod stałą opieką lekarską. A. zaś nie chorował przewlekłe. Starszy syn stron J. grał w piłkę nożną, był harcerzem, pełnił funkcje

w samorządzie szkolnym. Młodszy syn A. był zuchem, uczęszczał na zajęcia piłki nożnej, był członkiem samorządu szkolnego i klasowego. Matka małoletnich była zatrudniona na stanowisku sprzedawcy na stacji paliw Lotos w D. i uzyskiwała z tego tytułu dochód

w wysokości ok. 3065,00 zł netto miesięcznie. Pobierała na dzieci świadczenia wychowawcze 500+. Poza małoletnimi powodami nie miała nikogo na utrzymaniu. W chwili wyrokowania

w sprawie I C 410/21 K. Ł. był zatrudniony w Spółce (...) Sp. z o.o. na stanowisku L.-Monter na czas nieokreślony od dnia 1 lipca 2017 r. i osiągał z tego tytułu miesięcznie dochód w wysokości ponad 2220,00 zł netto miesięcznie, czasami otrzymywał premie. Od 25 października 2020 r. rodzice małoletnich nie prowadzili wspólnego gospodarstwa domowego. Od tego czasu ojciec widywał się z synami co dwa tygodnie, a gdy S. S. (1) była w pracy często odwiedzał ich by pomóc dzieciom

w nauce.

/dowód: protokół rozprawy z dnia 21 maja 2021 r., sygn. akt I C 410/21 Sądu Okręgowego

w T. – k. 143 – 144v akt sprawy o sygnaturze I C 410/21 Sądu Okręgowego w Toruniu/

Małoletni J. Ł. w toku tej sprawy ma 14 lat, jest uczniem I klasy Technikum

w G.. Do szkoły dojeżdża autobusem, koszt biletu miesięcznego to kwota ok. 136,00 zł.

Z obiadów szkolnych nie korzysta. Uczęszcza na zajęcia piłki nożnej, jest harcerzem. Jest leczony ortodontycznie, ma stały aparat zębowy. Wizyta u lekarza ortodonta odbywa się co 6 tygodni i jej koszt wynosi 180,00 zł. Małoletni jest pod opieką kardiologa, wizyta jest raz w roku oraz lekarza endokrynologa. Ma problemy z tarczycą, cierpi na astmę. W pozwie S. S. (1) łączny koszt miesięcznego utrzymania małoletniego powoda oceniła na kwotę ok. 2583,00 zł (szczegółowo określony na k. 3 – 3v akt).

/okoliczności bezsporne oraz dowód: rachunki, k. 144 - 146 akt, zeznania świadka M. Z., k. 156v akt, przesłuchanie S. S. (1), k. 157 – 157v akt/

Małoletni A. Ł. ma prawie 11 lat, jest uczniem w Zespole Szkolno – Przedszkolnym w L.. Uczęszcza na korepetycje z języka angielskiego, zajęcia piłki nożnej. Podobnie jak starszy brat jest harcerzem. Jest leczony ortodontycznie, ma ruchomy aparat zębowy. Wizyta u lekarza ortodonta odbywa się co 6 tygodni i jej koszt wynosi 80,00 zł. Pozostaje pod opieką lekarza endokrynologa, wizyta lekarska kosztuje ok. 200,00 zł.

W roku szkolnym 2021/2022 uczęszczał na terapię psychologiczną. Dziecko zgłoszone zostało z uwagi na rozwód rodziców. W pozwie S. S. (1) łączny koszt miesięcznego utrzymania małoletniego powoda oceniła na kwotę ok. 2500,00 zł (szczegółowo określony na k. 3 akt)

/okoliczności bezsporne oraz dowód: rachunki, k. 144 - 146 akt, zaświadczenie z szkoły, k. 153 akt, list z terapii, k. 154 akt, zeznania świadka M. Z., k. 156v akt, przesłuchanie S. S. (1), k. 157 – 157v akt/

Matka małoletnich powodów S. S. (1) pracuje jako sprzedawca na stacji paliw Lotos w D. i zarabia kwotę co najmniej 3500,00 zł netto miesięcznie. Pobiera świadczenia wychowawcze na każdego z małoletnich synów w wysokości po 500,00 zł

w stosunku miesięcznym (tzw. 500+), tj. łącznie 1.000 zł miesięcznie. Otrzymuje także jako rodzic małoletnich uczących się dzieci świadczenia z tytułu pobierania nauki w ramach programu „Dobry start”, tzw. 300 + oraz alimenty zasądzone od pozwanego w kwocie 1300,00 zł miesięcznie. Otrzymała dodatkowo łącznie kwotę 700,00 zł z tytułu dodatku osłonowego, było to w marcu i kwietniu 2022 r. Ponadto matka małoletnich otrzymuje zwrot podatku na dzieci. Dzieli się nim z pozwanym. Poza powodami nie ma innych osób na utrzymaniu. Prowadzi ona gospodarstwo domowe wspólnie z synami. S. S. (1) wskazała, że w tym roku dzieci nie spędziły wakacji z ojcem, gdyż nie chciały z nim jechać. Twierdziła, że obecnie nie chcą mieć z nim kontaktu. Podała, że na buty Jordan dla J. przeznaczyła kwotę ok. 420,00 zł. Małoletni nosi także firmowe bluzy oraz musi mieć ochraniacze, rękawice piłkarskie. Chłopiec otrzymuje stroje z klubu piłkarskiego, na treningi zabiera także własne ubrania. Treningi odbywają się 4 razy w tygodniu. Matka podała, że na rozrywkę dla synów przeznacza łącznie kwotę 1400,00 zł rocznie, tj. 700,00 zł rocznie na każdego z chłopców. W kwocie tej mieszczą się rozrywki takie jak: gokarty, trampoliny, basen, kręgle, wesołe miasteczka. Raz w miesiącu S. S. (1) jeździ z dziećmi do kina w G.. Zapewnia im podczas wspólnych wakacji codzienne rozrywki. W ferie była z synami w Z., zaś latem w G.. Matka twierdziła, że na zakup leków dla małoletniego A. przeznacza kwotę ok. 550,00 zł rocznie. Powodowie uczestniczą

w obozach harcerskich, biwakach, koloniach, wycieczkach szkolnych. Brali udział w wyprawie harcerskiej do Austrii i Czech, zaś w 2023 r. planowany jest wyjazd do W. i wyrażają oni chęć uczestnictwa, koszt wycieczki to kwota ok. 2000,00 zł na osobę. Dzieci używają X.. Na zakup gry, jak twierdziła matka powodów, potrzebna jest kwota 250,00 zł. S. S. (1) w ostatnim czasie kupiła J. i A. najnowsze wydanie gry (...)

i poniosła z tego tytułu wydatek rzędu 400,00 zł. Chłopcy korzystają także z subskrypcji gier G. P., platformy N. i S.. Często psują się im słuchawki, które wymieniają. Na wydatki J. związane z wędkarstwem potrzebna jest kwota ponad 1000,00 zł rocznie, ostatnio małoletni na zanęty wędkarskie przeznaczył kwotę ok. 400,00 zł.

J. i A. rodzeństwo Ł. zamieszkują wraz z matką i pozostają pod jej opieką. Matka małoletnich powodów ponosi następujące koszty z tytułu zajmowanego wraz z dziećmi lokalu: czynsz za mieszkanie ok. 650,00 zł miesięcznie, gaz 120,00 zł miesięcznie, opłata za TV 60,00 zł miesięcznie, prąd ok. 200,00 zł miesięcznie, Internet 90,00 zł miesięcznie, rata kredytu ok. 300,00 zł miesięcznie, opłata za N. 29,00 zł miesięcznie, opłata za G. P. 59 zł miesięcznie, tj. razem około 1500,00 zł miesięcznie. S. S. (1) nie posiada samochodu osobowego.

/dowody: faktury, rachunki, k. 10, kserokopia PIT S. S. (1) za rok 2020 i 2021 r., k. 128 akt, wydruki z rachunku bankowego S. S. (1), k. 128 akt, potwierdzenia wykonania operacji, k. 147 – 151 akt, zeznania świadka M. Z., k. 156v, przesłuchanie S. S. (1), k. 157 – 157v akt/

Pozwany K. Ł. jest zatrudniony w Spółce P3N (...) Sp. z o.o.

na podstawie umowy o pracę od 4 lutego 2022 r. w wymiarze pełnego etatu i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 2646,34 zł netto miesięcznie. Poza wynagrodzeniem zasadniczym nie otrzymuje innych dochodów z tytułu zatrudnienia (premie, nagrody). Do lutego 2022 r. pozwany pracował w spółce (...) Sp. z o.o. Na przełomie 2021 r. i 2022 r. istniało bardzo duże ryzyko utraty pracy przez pozwanego z uwagi na kondycję finansową pracodawcy. Dzięki wieloletniej współpracy pozwany otrzymał umowę o pracę

w zależnej spółce. Do stałych wydatków pozwanego należą: alimenty w wysokości 1300,00 zł miesięcznie; 540,00 zł rata za wspólny kredyt stron; 400 zł z tytułu kosztów mieszkania i wyżywienia; 150,00 zł za telefon swój i syna oraz koszty związane

z dojazdem do pracy ok. 250,00 zł miesięcznie. Pozostałe potrzeby pozwanego jak zakup lekarstw, odzież, obuwie, koszty utrzymania samochodu oraz koszty związane z leczeniem

u neurologa lub okulisty pozwany realizuje w minimalnym zakresie lub korzysta z pomocy najbliższej rodziny. Pozwany nie ma żadnych oszczędności ani rzeczy wartościowych, dzięki którym mógłby zaspokoić potrzeby małoletnich synów w wyższym zakresie niż to czyni dotychczas. Wskazał, że przedstawicielka ustawowa nastawia dzieci przeciwko niemu, wzmacnia w nich negatywne uczucia względem niego, wciąga w konflikt pomiędzy rodzicami, czym wspomaga proces alienacji rodzicielskiej. Pozwany pomimo utrudnień ze strony matki małoletnich stara się utrzymywać z synami stały kontakt, interesuje się ich życiem i szkołą. Pozwany wielokrotnie prosił o interwencję Policji w sprawie kontaktów z synami. Pozwany zaznaczył jednocześnie, że nie ma możliwości zabrania dzieci nawet na jeden weekend

w miesiącu, nie mówiąc już o spędzaniu z nimi czasu w święta, ferie czy wakacje. Dodał, że czuje się bezsilny, mimo wsparcia ze strony Policji musi godzić się z zaistniałą sytuacją.

Z uwagi na wiek synów musi podporządkować się ich „woli”. Zdaniem pozwanego synowie uwikłani są w sprawy dorosłych, matka przekazuje im informacje, które nie są przeznaczone do wiadomości małoletnich powodów, a oni w geście solidaryzmu z matką odmawiają kontaktu z pozwanym. K. Ł. mieszka w domu rodzinnym, wraz z mamą i siostrą. Ma zadłużenie u matki na kwotę 5000,00 zł. Pozwany pozostaje w związku partnerskim.

/dowód: harmonogram spłat kredytu, k. 24 – 25 akt; wydruki e-mail oraz screeny wiadomości tekstowych, k. 26 – 52 akt; faktury, k. 53, 55 akt; zaświadczenie (...) Sp. z o.o., k. 56 akt; zaświadczenie P3N (...) Sp. z o.o., k. 57, 123, 125 akt; kserokopia PIT-37 pozwanego za rok 2021, k. 58 – 60, 139 akt; potwierdzenia wykonania operacji, k. 61 – 99 akt; pismo KPP w C., k. 116 akt; karty wynagrodzeń pozwanego k. 124, 126 akt; wydruki z rachunku bankowego pozwanego, k. 139 akt; kserokopia PIT-37 pozwanego za rok 2020, k. 139 akt; kserokopia PIT-11 pozwanego za rok 2020 i 2021, k. 139 akt; przesłuchanie K. Ł., k. 157v/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo okazało się nieuzasadnione.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie powyżej powołanych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania i nadesłanych

na żądanie Sądu, których prawdziwość nie była przez strony kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Sąd nie oparł się na paragonach złożonych do sprawy, albowiem nie są one rachunkami imiennymi i nie stanowią one dowodu zakupu określonej rzeczy lub usługi dla konkretnej osoby. Zaznaczyć należy, że przedstawicielka ustawowa małoletnich powodów przedłożyła do akt również rachunki i dokumenty dotyczące okoliczności mających miejsce przed uprawomocnieniem się poprzedniego orzeczenia w przedmiocie alimentów. Były one przedmiotem analizy w sprawie I C 410/21 Sądu Okręgowego w Toruniu, wobec czego nie stanowiły już podstawy ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Nadto należało uznać za wiarygodne zeznania stron i świadka M. Z. w takim zakresie, w jakim są spójne, logiczne i korespondują z

pozostałym materiałem zebrany w sprawie. Sąd dokonał także ustaleń stanu faktycznego w oparciu o akta sprawy prowadzonej przed Sądem Okręgowym w T. o sygnaturze I C 410/21, z których to akt sprawy Sąd dopuścił w niniejszej sprawie dowód.

Przechodząc do rozważań prawnych, w świetle art. 138 kro podstawą zmiany zakresu świadczeń alimentacyjnych jest zmiana stosunków. Zmianie może ulec zakres potrzeb uprawnionego oraz możliwości zobowiązanego, tym samym zmianie może ulegać wysokość alimentów. Dlatego w razie zmiany stosunków zarówno uprawniony, jak i zobowiązany mogą żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Zmiana stosunków może prowadzić do uchylenia obowiązku alimentacyjnego bądź do podwyższenia lub obniżenia alimentów.

Zgodnie z treścią art. 133§1 k.r.o. oboje rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Na obojgu rodzicach spoczywa zatem z mocy prawa obowiązek spełniania świadczeń alimentacyjnych na dzieci, które nie są w stanie utrzymać się samodzielnie. Określenie zakresu obowiązku alimentacyjnego powinno być dokonane przy uwzględnieniu przepisu art. 135§1 k.r.o, z którego wynika, iż zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o jego utrzymanie lub wychowanie. Wedle art. 96 k.r.o. obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dziecka stanowi uszczegółowienie ogólnego obowiązku „troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka” i należytego przygotowania go, odpowiednio do jego uzdolnień, do pracy zawodowej.

Pojęcia "usprawiedliwione potrzeby" oraz "możliwości zarobkowe i majątkowe" zostały szczegółowo omówione w uchwale Pełnego Składu Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r., III CZP 91/86, OSNP 1988 nr 4 poz. 42.

W uchwale tej stwierdzono między innymi, że: Pojęcia usprawiedliwionych potrzeb nie można jednoznacznie zdefiniować, ponieważ nie ma jednego stałego kryterium odniesienia. Rodzaj i rozmiar tych potrzeb jest uzależniony od cech osoby uprawnionej oraz od splotu okoliczności natury społecznej i gospodarczej, w których osoba uprawniona się znajduje. Nie jest możliwe ustalenie katalogu usprawiedliwionych potrzeb podlegających zaspokojeniu w ramach obowiązku alimentacyjnego i odróżnienie ich od tych, które jako objaw zbytku lub z innych przyczyn nie powinny być uwzględnione. W każdym razie zakres obowiązku alimentacyjnego wyznaczać będą poszczególne sytuacje uprawnionego i zobowiązanego, konkretne warunki społeczno-ekonomiczne oraz cele i funkcje obowiązku alimentacyjnego. Dopiero na tym tle będzie można określić potrzeby życiowe - materialne i intelektualne uprawnionego.

Zakres potrzeb dziecka, które powinny być przez rodziców zaspokojone, wyznacza treść art. 96 kro, według którego rodzice obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka. Rodzice, w zależności od swych możliwości, są obowiązani zapewnić dziecku środki do zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych (wyżywienia, mieszkania, odzieży, higieny osobistej, leczenia w razie choroby), jak i duchowych (kulturalnych), także środki wychowania (kształcenia ogólnego, zawodowego) według zdolności, dostarczania rozrywek i wypoczynku. Przy ocenie, które z potrzeb uprawnionego powinny być uznane za potrzeby usprawiedliwione, należy z jednej strony brać pod uwagę możliwości zobowiązanego, z drugiej zaś zakres i rodzaj potrzeb. Ma to wpływ na rozstrzygnięcie, w jakiej mierze możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego są brane pod uwagę przy oznaczaniu zakresu obowiązku alimentacyjnego. Zawsze jednak każde dziecko musi mieć zapewnione podstawowe warunki egzystencji w postaci wyżywienia zapewniającego jego prawidłowy rozwój fizyczny, stosowną do wieku odzież, środki na ochronę zdrowia, kształcenie podstawowe i zawodowe oraz na ochronę jego osoby i majątku. Wyjście poza wymienione potrzeby zależy już tylko od osobistych cech dziecka oraz od zamożności i przyjętego przez zobowiązanego modelu konsumpcji.

Usprawiedliwione potrzeby dziecka powinny być zatem oceniane w pierwszej kolejności na podstawie wieku, miejsca pobytu dziecka, jego środowiska oraz całego szeregu okoliczności każdego konkretnego wypadku, a następnie - w świetle możliwości zarobkowych zobowiązanych do jego utrzymania.

Dla stwierdzenia, czy nastąpiła zmiana stosunków w rozumieniu art. 138 k.r.o. należy brać pod uwagę, czy istniejące warunki i okoliczności - na tle sytuacji ogólnej - mają charakter trwały, dotyczą okoliczności zasadniczych, ilościowo znacznych i wyczerpują te przesłanki, które w istotny sposób wpływają na istnienie czy zakres obowiązku alimentacyjnego. Zmiana orzeczenia dopuszczalna jest tylko w razie zmiany stosunków powstałych po jego wydaniu (por.: uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1954 r. I CO 41/54). Podwyższenie alimentów następuje zatem, gdy potrzeby uprawnionego uległy zwiększeniu albo wzrosły możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego.

Podkreślenia wymaga również fakt, że postępowanie w sprawie o podwyższenie alimentów ma charakter kontrydiktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c. określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić należy, że zasady art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Nie ulega przy tym wątpliwości, że w niniejszej sprawie co do zasady to na matce małoletnich powodów spoczywał ciężar udowodnienia, że w sprawie nastąpiła taka „zmiana stosunków” w rozumieniu art. 138 k.r.o., która uzasadniałaby podwyższenie alimentów w wysokości określonej żądaniem pozwu albowiem to ona z żądaniem takim występowała. W ocenie Sądu, przedstawicielka ustawowa małoletnich powodów, pomimo spoczywającego na niej obowiązku wynikającego z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., obowiązkowi temu nie podołała.

W oparciu o zaoferowany materiał dowodowy, jak również mając na względzie zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, nie sposób podzielić argumentacji strony powodowej, jakoby zastąpiła zasadniczą zmianą w zakresie usprawiedliwionych potrzeb małoletnich. Sam upływ czasu nie jest okolicznością rozstrzygającą w przedmiocie podwyższenia alimentów uprzednio zasądzonych, w szczególności, że od momentu poprzedniego orzekania Sądu przedmiocie alimentów do złożenia pozwu o ich podwyższenie, upłynął dopiero rok. Tym bardziej, konieczne jest wykazanie przesłanek warunkujących ustalenie, że nastąpiła „zmiana stosunków” podwyższenie to uzasadniająca (art. 138 k.r.o.). Nie znajdują zatem logicznego uzasadnienia deklarowane koszty utrzymania każdego z małoletnich oraz wzrost tych kosztów w zakresie nawet podstawowym np. wyżywienia (wzrost z 400 zł do 600 zł i 700 zł miesięcznie i to przy dodatkowych wydatkach na obiady w szkole młodszego z synów) czy odzieży i obuwia (wzrost z kwot po 200 zł do kwot po 400 zł miesięcznie, tj. po 4.800 zł rocznie) i to nawet wobec realnego spadku wartości pieniądza. Na marginesie tylko dodać należy, że skutki obecnie panującej inflacji dotyczą nie tylko małoletnich powodów lecz również pozwanego, co realnie przekłada się na siłę nabywczą osiągniętych przez niego zarobków. Tym samym, deklarowany przez matkę małoletnich powodów, koszt ich miesięcznego utrzymania wzrósł od momentu poprzedniego orzekania (tj. przez okres 1 roku) o kwotę 650 zł miesięcznie w przypadku młodszego z synów A. (z 1.850 zł do 2.500 zł) oraz o kwotę 638 zł w przypadku starszego syna J. (z 1.950 zł do 2.583 zł). Koszty te, w ocenie Sądu, nie odpowiadają przeciętnym kosztom utrzymania i wychowania dzieci w tym wieku (11 i 13 lat), które co do zasady są zdrowe. Zostały one już zresztą zweryfikowane w ramach postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym w Toruniu. Strony same ustaliły przecież w drodze nieformalnej „ugody” zawartej w sprawie rozwodowej wysokość renty alimentacyjnej na rzecz każdego z małoletnich powodów, a stanowisko stron w tym względzie zostało przez Sąd zaakceptowane jako odpowiadające usprawiedliwionym potrzebom małoletnich dzieci i możliwościom majątkowym i zarobkowym zobowiązanych do alimentacji obydwójga rodziców (vide: protokół rozprawy, k. 143v akt I C 410/21 Sądu Okręgowego w Toruniu). Jeśli zatem można w ogóle mówić o zmianie (wzroście) usprawiedliwionych potrzeb po stronie małoletnich, to w zasadzie wyłącznie w kontekście wydatków dotyczących wizyt ortodontycznych młodszego z synów (koszt 80 zł co 6 tygodni) oraz wydatków związanych z edukacją starszego z synów - J., który aktualnie rozpoczął naukę w szkole ponadpodstawowej. Okoliczność ta w istocie generuje realne wydatki związane z

koniecznością zakupu biletu miesięcznego celem dojazdu do szkoły (136 zł miesięcznie) oraz szkolnych podręczników albowiem wydatek ten nie jest już na tym etapie edukacji finansowany z dotacji celowej otrzymywanej z budżetu państwa (Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 5 marca 2020 roku w sprawie udzielania dotacji celowej na wyposażenie szkół w podręczniki, materiały edukacyjne i materiały ćwiczeniowe w 2020 r. (Dz. U. z 2020 r, poz. 479)). Nie można jednak tracić z pola widzenia faktu, że matka małoletnich powodów pobiera jednorazowe świadczenie z tytułu pobierania nauki w ramach programu „Dobry start”, tzw. 300 + (vide: Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie szczegółowych warunków realizacji rządowego programu Dobry start wraz ze zmieniającymi je rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 9 lipca 2019 r. i z dnia 15 czerwca 2021 r.) i w tym zakresie koszty tzw. wyprawki szkolnej dla obu małoletnich powodów są pokrywane ze środków publicznych.

Analiza całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi jednak do przekonania, że aktualnie wszystkie usprawiedliwione potrzeby małoletnich są zaspokojone. Co więcej, zaspokojone są również inne ich potrzeby, nie posiadające przymiotu usprawiedliwionych i to na poziomie wyższym aniżeli przeciętny. Małoletni powodowie korzystają z szerokiej oferty wyjazdów wakacyjnych, w tym zagranicznych, są wyposażeni w sprzęt elektroniczny (nie tylko telefon czy komputer), korzystają z dostępu do płatnych platform internetowych w zakresie rozrywki (tj. gier – G. pass, filmów – N., muzyki – S.), są na bieżąco zaopatrywani w gry (250 zł) i akcesoria komputerowe, stać ich na zakup markowej drogiej odzieży i obuwia (np. buty sportowe marki N. Jordan za kwotę 425 zł), najnowszych wersji gier wideo (F. 400 zł) lub na realizację wielu własnych kosztownych hobby i zainteresowań (np. jednorazowy zakup zanęty wędkarskiej za kwotę 400 zł). W opinii matki małoletnich powodów, kwota 100 zł dla 14latka w formie prezentu pieniężnego od ojca „to jest mało”.

Nie kwestionując faktu, że matka małoletnich dba o ich wszechstronny rozwój psychofizyczny i stara się zapewnić synom jak najlepsze warunki rozwoju, to jednak wszelkie decyzje (w tym o skutkach finansowych) winna konsultować z ojcem małoletnich i mieć na uwadze jego oraz własne możliwości zarobkowe, dokonując gradacji tych potrzeb pod względem tego które z nich są najbardziej potrzebne i w jakim zakresie je (ewentualnie) ograniczyć, a nie oczekiwać ich zwrotu w formie podwyższonych alimentów. Zważyć należy bowiem, że alimenty przeznaczone są na pokrycie nie wszystkich lecz usprawiedliwionych potrzeb uprawnionych do ich otrzymania i to w granicach możliwości zarobkowych i majątkowych obydwojga zobowiązanych do alimentacji rodziców. Nie ma rzecz jasna przeszkód by matka małoletnich zapewniała im standard życia na wyższym (niż uzasadniony) poziomie, jednak wydatki z tym związane winna pokrywać we własnym zakresie.

Warto w tym miejscu zaznaczyć, że matka małoletnich cały czas pobiera świadczenie wychowawcze tzw. 500+ na obydwoich małoletnich, tj. łącznie 1.000 zł w stosunku miesięcznym. Co prawda, w świetle art. 135 k.r.o. świadczenia te nie wpływają na zakres świadczeń alimentacyjnych, nie sposób jednak pominąć faktu, że są one pobierane przez matkę małoletnich, stanowiąc realny dochód i służąc zaspokojeniu ich potrzeb. Przepis art. 4 ust. 1 ustawy o pomocy państwa w wychowaniu dzieci (Ustawa z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci; Dz.U.2019.2407 ze zm.) wprost stanowi, że celem świadczenia wychowawczego jest częściowe pokrycie wydatków związanych z wychowywaniem dziecka, w tym z opieką nad nim i zaspokojeniem jego potrzeb życiowych. Przepis ten należy rozumieć w ten sposób, że świadczenie wychowawcze wypłacane rodzicowi, pod którego opieką pozostaje dziecko nie jest traktowane w kategoriach dochodu tego rodzica, mające wpływ zakres świadczenia alimentacyjnego tego rodzica wobec dziecka. Świadczenie to (ani inne tego rodzaju świadczenie) nie zwalnia żadnego z rodziców od swojej części uczestniczenia w kosztach utrzymania dziecka. Skoro zatem jest ono przeznaczone na „zaspokojenie potrzeb dziecka”, które przecież nie są nieograniczone, Sąd ustalając obowiązek alimentacyjny nie może pominąć faktu jego pobierania. Gdyby bowiem finansować wszystkie potrzeby dziecka tylko obowiązkiem alimentacyjnym każdego z rodziców, to świadczenie 500+ stanowiłoby „czysty zysk” dla rodzica pobierającego je. Dlatego Sąd wziął pod uwagę, że małoletni powodowie otrzymują dodatkowe kwoty na częściowe pokrycie wydatków związanych z ich wychowywaniem, w tym opieką nad nimi i zaspokojeniem ich potrzeb życiowych, ale nie uwzględnił tych kwot jako dochodu matki małoletnich powodów przy ustalaniu jej zakresu świadczenia alimentacyjnego na rzecz dzieci. W ocenie Sądu świadczenie wychowawcze 500+ winno służyć pokryciu kosztów dodatkowych (dodatkowych zajęć

sportowych, rozrywki, obozów sportowych, sprzętu, wycieczek), natomiast usprawiedliwione potrzeby małoletnich dzieci powinni pokrywać ich rodzice w ramach obciążającego ich obowiązku alimentacyjnego.

W ocenie Sądu, zasadniczo nie uległa zmianie sytuacja majątkowa pozwanego K. Ł.. Aktualnie osiąga on dochody w wysokości 2.646,34 zł netto miesięcznie i są one porównywalne z zarobkami jakie osiągał w dacie rozpoznawania sprawy przez Sąd Okręgowy w Toruniu (k. 56, 57, 123 oraz k. 57 i 58 akt I C 410/21). Co prawda, w roku 2021 wynagrodzenie netto pozwanego wynosiło 2.146,72 zł, jednak, jak przyznał, w rzeczywistości było ono nieco wyższe o wartość otrzymywanych premii. Aktualnie, poza wynagrodzeniem zasadniczym, pozwany nie otrzymuje żadnych innych dochodów z tytułu zatrudnienia (premi, nagród), ze względu na kondycję finansową spółki, nie ma też możliwości pracy w nadgodzinach. Mimo dużego ryzyka utraty pracy na przełomie 2021 i 2022 roku, otrzymał propozycję pracy w spółce zależnej, gdzie jest zatrudniony jest na podstawie umowy o pracę w wymiarze pełnego etatu. W tej sytuacji pozwany wykorzystuje, w ocenie Sądu, w sposób pełny swoje możliwości zarobkowe.

Alimenty w dotychczasowej kwocie są tym samym adekwatne do aktualnych możliwości zarobkowych pozwanego, którego zdaniem Sądu nie stać obecnie na uiszczanie wyższych świadczeń na rzecz dzieci. Strona powodowa nie wykazała natomiast w żaden sposób, że pozwany osiąga lub może osiągnąć wyższe zarobki, a przecież to na niej spoczywał ciężar udowodnienia faktów, z których wywodziła skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Oznacza to, że Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Strona powodowa zażądała wprawdzie za pośrednictwem Sądu przedłożenia dokumentów w postaci aktualnego zaświadczenia o osiągniętych zarobkach (art. 248 k.p.c.), jednak wynika z niego wprost, że poza wynagrodzeniem zasadniczym, pozwany nie otrzymuje innych dochodów z tytułu zatrudnienia. Nie podołała zatem obowiązkowi dowodowemu w tym zakresie. Nie wykazała też skutecznie swoich twierdzeń, że pozwany pracuje w weekendy, że w firmie pozwanego praktykowana jest sprzedaż nadgodzin oraz nie wykazała źródła dodatkowych (poza wynagrodzeniem) wpłat na konto bankowe pozwanego. Twierdzenia pozwanego, że wpłaty te pochodzą od matki jako forma darowizny, są w ocenie Sądu przekonujące w świetle całokształtu okoliczności sprawy. Pozwany prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z matką i siostrą, nie stać go na najem własnego lokalu mieszkalnego. Majątku nie posiada. Tytułem partycypacji w kosztach własnego utrzymania i wyżywienia przeznaczają łącznie kwotę 400 zł miesięcznie. Jest oczywiste, że kwota ta nie wystarcza na pokrycie tych kosztów, mając w istocie charakter symboliczny. Koszty, jakie pozwany przeznaczają na własne utrzymanie w zasadzie równoważą otrzymywane dochody, a i tak nie uwzględniają wszystkich usprawiedliwionych jego potrzeb takich jak zakup odzieży i obuwia, kosztów leczenia, zakupu środków higienicznych i kosmetycznych. W tej sytuacji nie może już być mowy o zaspokojeniu potrzeb kulturalnych, związanych z rozrywką czy wypoczynkiem. Własne potrzeby pozwany zaspokaja w stopniu minimalnym, będąc właściwie wspomagany przez członków rodziny. Należy zwrócić uwagę, że o ile rodzic małoletniego dziecka ma obowiązek realizować swój obowiązek alimentacyjny w sposób bezwzględny i dzielić się z dziećmi nawet najskromniejszymi dochodami, o tyle przy ocenie zakresu obowiązku alimentacyjnego należy brać pod uwagę również usprawiedliwione potrzeby własne zobowiązanego, tak aby zachować rozsądną równowagę pomiędzy zaspokajaniem potrzeb uprawnionego, a poziomem życia zobowiązanego, zgodnie z zasadą „równej stopy życiowej” obydwu stron. Mając to na uwadze, kwota alimentów w wyższej aniżeli dotychczas zasądzona wysokości nie tylko naruszałaby, w uznaniu Sądu, zasadę „równej stopy życiowej” ale mogłaby w konsekwencji prowadzić do niedostatku po stronie pozwanego.

Bezspornym faktem w sprawie jest, że w aktualnym stanie kontakty pozwanego z małoletnimi synami nie odbywają się. Nie należy jednak tracić z pola widzenia faktu, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu, kontakty te ustalone zostały w bardzo szerokim zakresie. Pozwany ma zatem prawo i obowiązek realizować te kontakty zgodnie z prawomocnym wyrokiem Sądu, a fakt tak ustalonych kontaktów musi rzutować na zakres jego obowiązku alimentacyjnego. Nie mając kompetencji do ustalenia przyczyny takiego stanu rzeczy w niniejszym postępowaniu, zwrócić należy tylko uwagę, że – w oparciu o materiał dowodowy niniejszej sprawy – pomiędzy stronami istnieje głęboki konflikt, którego uczestnikami są dzieci, a pozwany niewątpliwie zabiega o kontakty z małoletnimi powodami. Świadczy o tym bogata dokumentacja e-mailowa i smsowa złożona przez pozwanego (k. 26-52 akt), przez matkę małoletnich powodów (w szczególności k. 154 akt) czy informacja Posterunku Policji w L. (k. 116 akt). Przed tutejszym Sądem zawisła również sprawa z wniosku

K. Ł. przy uczestnictwie S. S. (1) o zagrożenie nakazaniem zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej za niewykonywanie lub niewłaściwe wykonywanie kontaktów z dziećmi. Obowiązkiem obydwójga rodziców jest natomiast stworzenie takich warunków i doprowadzenie do takiej sytuacji aby zapewnić małoletnim dzieciom kontakt z obydwójgiem rodziców. Alienacja rodzicielska jest działaniem sprzecznym z dobrem małoletnich dzieci, powodując szkodę, której pieniądzem nie da się zmierzyć ani zrehabilitować w żaden inny sposób. Na gruncie zaś niniejszej sprawy, nie może stanowić podstawy do zwiększenia obowiązku alimentacyjnego rodzica, który ten kontakt chce wykonywać i osobiście czynić starania o wychowanie i utrzymanie małoletnich dzieci. W okresie natomiast, który dzieci powinny spędzać z ojcem, matka byłaby odciążona od ponoszenia kosztów ich utrzymania.

Jeżeli zaś chodzi o zmianę stosunków w rozumieniu art. 138 k.r.o., Sąd na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego uznał, że zachodzi ona po stronie matki małoletnich powodów. Sytuacja majątkowa S. S. (1) w rzeczywistości nie jest tak zła jak starała się ją przedstawić i to zarówno przed Sądem Okręgowym w roku 2021r. i w toku niniejszego postępowania. W przedmiocie oceny możliwości zarobkowych matki małoletnich powodów S. S. (1), Sąd oparł się przede wszystkim na przedłożonym przez nią, na żądanie strony pozwanej, wyciągu z rachunku bankowego za okres 5 miesięcy od stycznia do maja 2022r. (k. 120 akt). Wynika z niego, że matka małoletnich osiąga dochód miesięczny w wysokości co najmniej 3.500 zł netto (ok. 17.808 zł : 5 = 3.561 zł). Oznacza to, że S. S. (1) uzyskuje dochód wyższy aniżeli w momencie orzekania o alimentach w roku 2021, kiedy jej wynagrodzenie oscylowało w granicach około 3.000 zł netto (k. 28, 59, 60, 144 akt I C 410/21) – tj. o około 500 zł w stosunku miesięcznym. Tym samym, polepszyła się sytuacja materialna matki małoletnich powodów i wzrosły jej możliwości zarobkowe.

Poziom zarobkowania oraz dysproporcję pomiędzy dochodami obydwójga zobowiązanych do alimentacji rodziców obrazują również przedłożone przez strony formularze PIT. Reasumując, aktualnie S. S. (1) dysponuje kwotą w łącznej wysokości około 6.000 zł miesięcznie (wynagrodzenie około 3.500 zł, świadczenie wychowawcze w łącznej wysokości 1.000 zł oraz renta alimentacyjna w łącznej wysokości 1.300 zł), co oznacza dochód w wysokości około 2.000 zł na jednego członka prowadzonego wspólnie gospodarstwa domowego. Pozwany K. Ł. osiąga dochód w wysokości około 2.600 zł, tym samym po uiszczeniu alimentów, stanowiących połowę uzyskiwanych przez niego dochodów, do dyspozycji pozostaje mu kwota około 1.300 zł.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd stanął na stanowisku, że alimenty w dotychczasowej wysokości - orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu w dniu 21 maja 2021r. (I C 410/21) – pozostają nadal adekwatne, stanowiąc rozsądną równowagę pomiędzy możliwościami zarobkowymi i majątkowymi obydwójga zobowiązanych rodziców – z jednej strony oraz bieżącymi i usprawiedliwionymi potrzebami małoletnich powodów - z drugiej, umożliwiając ich zaspokojenie. Strona powodowa nie wykazała tym samym wzrostu kosztów usprawiedliwionych potrzeb małoletnich oraz zmiany stosunków w zakresie możliwości zarobkowych pozwanego K. Ł.. Wobec powyższego, powództwo o podwyższenie alimentów podlegało oddaleniu w całości jako bezzasadne, o czym orzeczono w punkcie 1. sentencji wyroku.

O kosztach sądowych orzeczono w punkcie 2. sentencji wyroku na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Małoletni powodowie są bowiem zwolnieni od kosztów sądowych z mocy prawa jako strona dochodząca roszczeń alimentacyjnych.